

Temat: Czy Kościół może się mylić? Urząd Nauczycielski Kościoła w moim życiu.

Cel dydaktyczny: Uczestnik zna podstawę i źródło nieomyślności Urzędu Nauczycielskiego Kościoła

Cel wychowawczy: Uczestnik chce podjąć odpowiedzialną i odważną obronę nauki głoszonej przez Kościół

Czas:

1 godz.

Materiały: kartki ze zdaniem do metody aktywizującej

Przebieg spotkania:

I. Modlitwa

Modlitwa spontaniczna do Ducha Świętego

Aby uniknąć późniejszych problemów w czasie dzielenia, w tym momencie animator może zaproponować metodę aktywizującą, za pomocą której przedstawione zostaną zasady mówienia i słuchania podczas spotkania. Każdy z uczestników dostaje kartkę z jednym zdaniem, które zdecydowanie nie powinno paść w czasie spotkania – kartki w jednym kolorze dotyczą zasad słuchania, w innym, zasad mówienia. Uczestnicy starają się wyjaśnić, dlaczego w taki sposób nie należy mówić/słuchać.

a. Bo my czasami robimy tak, że z jednej strony mówimy tak, a tak naprawdę myślimy całkiem inaczej.

(mówimy tylko o sobie, nie uogólniamy)

b. Nie wydaje się wam, że dobrze byłoby nad tym popracować?

(nie wszczynamy dyskusji)

c. Powinieneś był się nad tym zastanowić zanim to powiedziałeś.

(nie upominamy, nie moralizujemy)

d. Właściwie, to nie wiem, jak to wyrazić, to lepiej już skończę - nie chcę zabierać czasu.

(mamy prawo do chwili milczenia, zastanowienia, jak najlepiej wyrazić to, co chcemy powiedzieć – nie musimy się spieszyć)

e. Nie możesz się czuć niekochany przez nikogo – przecież Pan Bóg cię kocha.

(nie osądzamy – uczucia nie są ani dobre, ani złe)

f. Mówisz, że tam poszedłeś, ale tak w ogóle, po co to zrobiłeś?

(nie dopytujemy o rzeczy, których ktoś nie chce powiedzieć – pytania pomocnicze mają na celu jedynie pomoc osobie dzielącej się, a nie wyciągnięcie od niej informacji, którymi nie chce się ona dzielić)

g. Najlepiej idź i porozmawiaj z nią o tym.

(nie udzielamy tanich rad)

h. Mów dalej – wszyscy czekają.

(nie przerywamy milczenia, gdy osoba dzieląca się jeszcze nie skończyła)

II. Wprowadzenie

ODRZUCENIE WIARY W KOŚCIÓŁ: Od wielu ludzi słyszy się dzisiaj słowa: „Wierzę w Boga, ale nie w Kościół.” Zazwyczaj uważają oni Kościół za instytucję. Zarzucają kapłanom, biskupom, papieżowi, że sami stwarzają naukę, której oni nie

potrafią dopatrzeć się w Biblii. Uważają, że jest to nauczanie sprzeczne z naturą człowieka, podważające osiągnięcia współczesnej nauki, albo po prostu nieżyłowe, stanowiące dodatkowy balast i przeszkodę na drodze do szczęścia. Uznają jedynie Pismo Święte, odrzucając całkowicie Tradycję Kościoła. Wolą sami ustanowić sobie swój zbiór zasad, którymi chcą się w życiu kierować, odrzucając z nauczania Kościoła wszystko to, co jest niewygodne. Zapominają jednak w tym wszystkim o źródłach nieomylności Urzędu Nauczycielskiego Kościoła.

WEZWANIE APOSTOŁÓW: Ostatnim nakazem, jaki Apostołowie otrzymali od Jezusa był nakaz głoszenia tego wszystkiego, czego od Niego się nauczyli. *Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata.* (Mt 28,19-20) Apostołowie nie mieli przed sobą spisanej Ewangelii. W swoim nauczaniu przekazywali całe życie Jezusa, nie tylko Jego słowa. Kierowali się w tym natchnieniem Ducha Świętego. Sobór Watykański II pisze w Konstytucji Dogmatycznej o Objawieniu Bożym: *Polecenie to zostało wiernie wykonane przez Apostołów, którzy nauczaniem ustnym, przykładami i instytucjami przekazali to, co otrzymali z ust Chrystusa, z Jego zachowania się i czynów, albo czego nauczyli się od Ducha Świętego, dzięki Jego sugestii, jak też przez tych Apostołów i mężów apostoelskich, którzy wspierani natchnieniem tegoż Ducha Świętego, na piśmie utrwaliли wieść o zbawieniu.* (KO 7)

KIEROWANIE DUCHA ŚWIĘTEGO: *Aby zaś Ewangelia była zawsze w swej całości i żywotności w Kościele zachowywana, zostawili Apostołowie biskupów jako następców swoich "przekazując im swoje stanowisko nauczycielskie".* (KO 7) Zadaniem Kościoła jest więc przekazywać nie tylko to, co zawarte jest w Piśmie Świętym, ale również, tak jak Apostołowie poddawać się działaniu Ducha Świętego i rozeznawać wolę Bożą względem problemów niejednokrotnie wynikających z rozwoju współczesnego świata. Prawo do narzucania takiej, a nie innej nauki w Kościele mają przede wszystkim biskupi, na czele z papieżem. *Tradycja ta, wywodząca się od Apostołów, rozwija się w Kościele pod opieką Ducha Świętego. Wzrasta bowiem zrozumienie tak rzeczy, jak słów przekazywanych (...) dzięki nauczaniu tych, którzy wraz z sukcesją biskupią otrzymali niezawodny charyzmat prawdy. Albowiem Kościół z biegiem wieków dąży stale do pełni prawdy Bożej, aż wypełnią się w nim słowa Boże.* (KO 8) *Zadanie zaś autentycznej interpretacji słowa Bożego, spisane go czy przekazane go przez Tradycję, powierzone zostało samemu tylko żywemu Urzędowi Nauczycielskiemu Kościoła, który autorytatywnie działa w imieniu Jezusa Chrystusa. Urząd ten Nauczycielski nie jest ponad słowem Bożym, lecz jemu służy, nauczając tylko tego, co zostało przekazane. Z rozkazu Bożego i przy pomocy Ducha Świętego słucha on pobożnie słowa Bożego, święcie go strzeże i wiernie wyjaśnia. I wszystko, co podaje do wierzenia jako objawione przez Boga, czerpie z tego jednego depozytu wiary.* (KO 10) W tych słowach Sobór podkreśla nieomylność i bezbłądność nauczania Kościoła.

ŹRÓDŁA NIEOMYŁOŚCI URZĘDU NAUCZYCIELSKIEGO KOŚCIOŁA: Pismo Święte przedstawia nam wiele dowodów na nieomylność Urzędu Nauczycielskiego Kościoła. Pierwszym z nich jest obecność w tym nauczaniu Chrystusa, Który sam obiecał, że pozostanie z nami na zawsze: *Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata.* (Mt 28, 20) Ponadto obiecał posłać swojego Ducha, który przypomina Jego naukę i mówi

przez biskupów: *A Pocieszyciel, Duch Święty, którego Ojciec pošle w moim imieniu, On was wszystkiego nauczy i przypomni wam wszystko, co Ja wam powiedziałem. (J 14,26) Mówcie to, co wam w owej chwili będzie dane. Bo nie wy będziecie mówić, ale Duch Święty. (Mk 13, 11b)* O nieomyślności Kościoła pisał też w Listach św. Paweł: *Gdybym zaś się opóźniał, [piszę], byś wiedział, jak należy postępować w domu Bożym, który jest Kościołem Boga żywego, filarem i podporą prawdy. (1 Tm 3, 15)*

III. Przekazywanie przeżycia

W środowisku oazowym czy też w innych wspólnotach chrześcijańskich zazwyczaj łatwo jest mówić o tym, że Kościół ma rację, że trzeba popierać Jego nauczanie. Dużo trudniej przychodzi dać temu wyraz i świadectwo między ludźmi, którzy mają zdecydowanie inne poglądy, ale nie znaczy to oczywiście, że wtedy zapieramy się przynależności do Kościoła. Podzielenie się naszymi doświadczeniami w tej kwestii może stanowić umocnienie do tego, aby wytrwale bronić naszych prawdziwych poglądów, a nie poddawać się wpływowi innych.

1. W jaki sposób staram się poznawać naukę Kościoła? Czy mój stosunek do niej jest krytyczny – czy przyjmuję wszystko od razu, bez zastanowienia, czy staram się to zrozumieć?
2. Czy zawsze chętnie przyjmowałem nauczanie Kościoła? Co było w nim dla mnie trudne? Z czym w nauczaniu Kościoła może jeszcze obecnie nie potrafię się pogodzić?
3. Czy w moim postępowaniu zgodnym z nauką Kościoła nie zniechęca mnie fakt, że tak wielu ludziom nie zależy na tym, aby tak trwać i jestem w zdecydowanej mniejszości?
4. Jakie uczucia rodzą się we mnie, gdy w towarzystwie, w którym się znajduję temat rozmowy schodzi na kwestie sporne między Kościołem a „światem współczesnym”? Jak reaguję, gdy ktoś otwarcie krytykuje nauczanie Kościoła w mojej obecności?
5. Jakie wydarzenie związane z mówieniem innym ludziom o nauczaniu Kościoła, broniem stanowiska Kościoła szczególnie utkwiło mi w pamięci? Jak wyglądała ta rozmowa? Dlaczego była dla mnie taka ważna?
6. Co mógłbym zrobić, aby choć jednej, konkretnej osobie z mojego otoczenia pomóc w zrozumieniu stosunku Kościoła do problemu, z którym się boryka? *(ta wypowiedź może stać się podstawą do sformułowania postanowienia ze spotkania – przez każdego uczestnika indywidualnie)*

IV. Podsumowanie

Podziękowanie uczestnikom za udział w spotkaniu, otwartość i umocnienie swoim świadectwem innych członków grupy.

Zachęcenie do modlitwy w intencji nauczycieli Kościoła oraz w intencji własnej i tych wszystkich, którzy trwają w Jego nauce.

V. Modlitwa

Spontaniczne prośby o łaski potrzebne do obrony nauczania Kościoła w środowiskach, w których żyjemy.